

gende fra de tidligere Forpagtere af Østersfiskeriet i Limfjorden. Udvalget har fremtalt forskellige Bemærkninger med Hensyn til denne Sags hele Behandling, som jeg ikke finder det nødvendigt videre at inødegaa, efterat jeg ved Finantslovens 2den Behandling her i Thinget har havt tilstrækkelig Leilighed til at udtale mig om mit Standpunkt i saa Henseende, men der er et Punkt, som ikke kom under Forhandling ved den Leilighed, hvortil Udvalget nu har draget det frem, og hvorom jeg derfor nu maa udtale mig. Udvalget siger nemlig i Slutningen af sine Bemærkninger om dette Andragende, at det ikke kan billige, at Borgforpagtningen af Østersfiskeriet er foregaaet uden ny Auktion, eller at det dog i alt Fald ikke er blevet gjort Forløb paa ved yderligere Forhandlinger med de tidligere Forpagtere, at opnaa et saadant Bud fra deres Side, at Forpagtningen kunde overdrages dem, og samtidig Muligheden af en Proces og Tab for Statskassen være bleven fjernt. Dette tror jeg sikkert maa bero paa, at Udvalget har staaet i den Formening, at Forhandlingen med de tidligere Forpagtere blev afbrudt af Finantsministeren, og det endog paa et tidligere Standpunkt af Sagen, men dette forholder sig ingenlunde saaledes. Østersforpagterne havde efterat den første Auktion var afholdt, sendt en berømmelig Mand, som nød baade deres og min fulde Tillid, til Kjøbenhavn, og jeg har forhandlet med denne Mand med den bedste Villie til at inødekomme Østersforpagterne saa meget som muligt, men jeg fik den bestemte Forsikring af ham, at han havde Ordre til at stille et Ultimatum, som gik ud paa de omhandlede 30,000 Rbd. udover hvilket Forpagterne paa ingen Maade vilde gaa. Først efterat flere Forhandlinger vare førte, og efterat dette Ultimatum var stillet, afbrød jeg Forhandlingerne og indlod mig i Forhandlinger med et andet Selskab. Jeg havde da et aldeles bestemt Indtryk af, og det var min fuldeste Overbevisning, at det var de tidligere Østersforpagteres afgjorte Beslutning ikke at ville gaae højere end til denne Sum af 30,000 Rbd. Jeg vilde ganske sikkert have sat Pris paa, om disse Østersforpagtere kunde have be-

holdt Forpagtningen, men jeg ansaa mig ikke paa nogen Maade bemyndiget til at give dem et saa betydeligt Afslag, som 12,000 Rbd. i den Forpagtningsafsaft, jeg ad anden Veie kunde naae, naar da det efter alle de Undersøgelser, som allerede inden den Tid vare foretagne, og som med megen Omhu vare bearbejdede i Finantsministeriet, viste sig for mig, at den Fordring, som de mente at have, ingenlunde var nogen stærk og god Fordring. Jeg kan tilføje, at jeg yderligere har laadet denne Sag være Gjenstand for min alvorligste Opmærksomhed, men jo Mere der er kommet frem for mig om Forhold, som virkelig eksistere ved disse Østersbanker, desmere er jeg bleven overbevist om, at Statskassens Standpunkt i denne Sag virkelig er et meget stærkt Standpunkt, saaledes at jeg paa Statskassens Vegne med megen Sindry kan inøde den Proces, hvormed der her er Tale.

Saag: Det er netop den Sag, som den høitærede Minister i dette Dieblift berørte, der har foranlediget mig til at udbede mig det ærede Things Opmærksomhed i nogle Dieblifte. Min Opfattelse af Sagen er, saavel med Hensyn til hvad der faktisk er foregaaet som med Hensyn til det hele Standpunkt, hvorfra den er bleven bedømt, saa grundforskjellig fra den høitærede Ministers, at jeg ikke kan undlade at fremføre nogle saa Bemærkninger derom. Naar Finantsudvalget uagtet det misbilliger den Maade, hvorpaa Forpagterne ere blevne behandledes, dog ikke paa Sagens nærværende Standpunkt har troet at burde henvisse den til Finantsministeren, men derimod har villet afvente Udfaldet af Processen, fremgaar heraf, at Udvalget i det Væsentligste har fæstet sit Blik paa det reelt Mellemværende mellem Statskassen og Forpagterne; men der er et andet Spørgsmaal, som maa drages frem, og som forekommer mig at have ulige mere Interesse. Dette Spørgsmaal kan aldeles ikke finde sin Afgjorelse ved Domstolene, hvortil Rigsdagen netop er det rette Forum derfor, og jeg tror derfor heller ikke, det er ganske rigtig, at Udvalget foreløbig har undlaaet sig for at henvisse Sagen til Ministeriet. Selv om nemlig ogsaa Østersfiskeriet i andre af vore